

Arrest

nr. 125 399 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen X en X, en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 3 april 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 16 september 2010 bij arrest nr. 48 136.

1.2. Verzoekers dienen op 20 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen werden aangehaald in hoofde van eerste verzoeker. Deze aanvraag wordt op 15 maart 2011 gegrond verklaard en verzoekers worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Dit tijdelijk verblijf wordt op 22 maart 2012 verlengd voor de duur van één jaar.

Op 15 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing tot weigering van verlenging wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 125 398 van 10 juni 2014.

1.3. Op 27 december 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 24 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 1 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 03.04.2009 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 20.09.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 20.05.2010 dienden betrokkenen aan aanvraag art. 9ter in. Er werd een tijdelijk verblijf van één jaar (A-kaart) toegekend op datum van 15.03.2011, dewelke met één jaar werd verlengd op 22.03.2012. Een tweede verlenging van de A-kaart werd op datum van 15.04.2013 geweigerd, aan betrokkenen betekend op 24.04.2013. Hieropvolgend werd de A-kaart van betrokkenen ingetrokken.

Het feit dat mevrouw T een arbeidscontract van onbepaalde duur voorlegt en tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zij over een legaal verblijf beschikte. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene sinds 24.04.2013 niet langer over een legaal verblijf beschikt, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat hun zoon, N, hier naar school gaat, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter, M, betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM, art. 17 BUPO en art. 22 van de Belgische grondwet betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van deze artikels.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen van algemeen goed gedrag zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijven sedert 30 maart 2009 in België, hebben Nederlandse lessen en integratiecursussen gevolgd, zijn werkwillig, hebben een vriendenkring en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Op 1 oktober 2013 worden verzoekers tevens in kennis gesteld van de drie bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Regelmatig verblijf verstreken sinds 24.04.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Schending van art. 62 van de Wet van 15.12.1980*
- Schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur*

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Conform art. 9bis Vreemdelingenwet kan de machtiging tot verblijf 'in buitengewone omstandigheden' worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Er kan bezwaarlijk worden betwist dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om de art. 9bis-aanvraag in Armenië in te dienen.

De 2 oudste kinderen van verzoekers volgen reeds 4 jaar school in het Sint-Jozefsinstituut te Brugge (cfr stukken 5).

M. volgt momenteel het 5e middelbaar handel in het Sint-Jozefsinstituut.

N. zit momenteel in het 4e jaar Handel-Talen in hetzelfde Sint-Jozefsinstituut.

Volgens de DVZ is het feit dat N. in België naar school gaat geen buitengewone omstandigheid, nu N. ook een scholing in zijn land van herkomst zou kunnen volgen.

Terwijl het er hoofdzakelijk omgaat dat de beslissing van de DVZ er komt nét in het begin van het schooljaar. Bijgevolg zou N. een volledig schooljaar verliezen. Daarenboven heeft N tot op heden zijn volledig middelbaar (van het 1ste tot thans het 4de jaar) in België gevolgd. In Armenië heeft N in het middelbaar nog geen enkele dag op de schoolbanken gezeten.

N heeft ondertussen ook een danig culturele en taalachterstand opgelopen, dat hij nooit meer zou kunnen aansluiten in hetzelfde schooljaar in Armenië.

Wat M betreft, stelt de DVZ dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid omdat zij niet langer school en/of leerplichtig zou zijn.

Door zo te beslissen laat de DVZ uitschijnen dat, mocht M wél nog schoolplichtig zijn, er dan wel sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid.

Hieruit blijkt dat de beslissing van de DVZ alvast tegenstrijdig is.

Immers, N is wél nog schoolplichtig, maar voor hem wordt evenmin een buitengewone omstandigheid aanvaard.

Dat M niet meer schoolplichtig zou zijn, vormt dan ook geen afdoende motivering om te beslissen dat er van een buitengewone omstandigheid geen sprake zou zijn.

Wat M betreft werden daarenboven wel degelijk stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zij ingeschreven was een door de overheid erkende onderwijsinstelling (cfr stukken 5).

Het is duidelijk dat de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ op dit punt de materiële motiveringsplicht schendt en een schending van het redelijkheidsbeginsel (+ behoorlijk bestuur) inhoudt."

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers enkel de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het eerste middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund.

3.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte etc. ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27 december 2012, onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekers menen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in Armenië in te dienen. Ze verwijzen daarvoor naar de scholing van de twee oudste kinderen. Wat betreft de scholing van de minderjarige zoon, oordeelde de gemachtigde dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, d.i. de scholing is geen omstandigheid die het buitengewoon moeilijk of

onmogelijk maakt om een verblijfsmachtiging in het land van herkomst aan te vragen. De gemachtigde motiveerde als volgt:

“Het feit dat hun zoon, N, hier naar school gaat, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter, M, betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.”

Verzoekers betwisten niet dat ze niet hebben aangetoond dat er geen scholing mogelijk is in Armenië noch dat hun minderjarige zoon geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die in Armenië niet te vinden is. Verzoekers betogen wel dat de onontvankelijkheidsbeslissing net komt in het begin van het schooljaar van de minderjarige zoon. De verwerende partij kan evenwel worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat, daargelaten het ongemak dat gepaard kan gaan met een verandering van school, dit enkele gegeven niet volstaat om aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. De Raad wijst er verder op dat het verzoekers steeds vrij staat om, overeenkomstig artikel 74/16, § 1 van de vreemdelingenwet, bij gemotiveerd verzoek een verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek te vragen zodat rekening kan worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan hun situatie, zoals het bestaan van schoolgaande kinderen waardoor een vroegtijdige stopzetting en eventueel verlies van een schooljaar kan worden voorkomen.

Verzoekers betogen verder dat de minderjarige zoon ondertussen een ‘danig’ culturele en taalachterstand heeft opgelopen zodat hij in Armenië nooit meer zou kunnen aansluiten in hetzelfde schooljaar. Verzoekers staven echter noch in hun aanvraag van 27 december 2012 noch in dit verzoekschrift concreet welke culturele en taalachterstand hun minderjarige zoon zou hebben opgelopen en hoe groot deze is. De Raad dient dan ook hier vast te stellen dat verzoekers met het louter betoog dat hun minderjarige zoon in Armenië mogelijk niet zou kunnen aansluiten in hetzelfde schooljaar niet aantonen dat het hierdoor onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Verzoekers tonen niet aan dat de minderjarige zoon er niet in zou slagen om deze voorgehouden achterstand in te lopen en zijn scholing succesvol verder te zetten. Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor om de scholing van de minderjarige zoon niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid als niet blijkt dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Armenië en evenmin wordt aangetoond dat hij nood heeft aan gespecialiseerd of een aangepaste infrastructuur die in Armenië niet voorhanden is. Er werd niet aangetoond dat de scholing in Armenië niet nuttig kan worden voortgezet in afwachting van de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Wat betreft hun meerderjarige dochter menen verzoekers dat de gemachtigde laat uitschijnen dat mocht zij nog wel schoolplichtig zijn, er dan wel sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid. Evenwel, voor dit argument steunen verzoekers zich op een eigen subjectieve lezing die geen steun vindt in de concrete motieven uit de bestreden beslissing. Evenmin wordt een tegenstrijdige motivering aangetoond. Het komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor om de scholing van de dochter niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid nu blijkt dat zij meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig. Verzoekers stellen dat er wel stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de meerderjarige dochter was ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, maar zij gaan hiermee voorbij aan het motief dat zij bij de aanvraag geen bewijzen hebben voorgelegd aangaande de inschrijving van hun dochter als volwaardig leerling aan een hogeschool of universiteit, wat zij overigens ook niet betwisten. Ook uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat zij bewijsstukken aangaande een inschrijving aan een universiteit of hogeschool hebben ingediend.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze of kennelijk onredelijk tot volgend besluit is gekomen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Het middel luidt als volgt:

"• Schending art. 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind.

Art. 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind stelt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties; bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing van de DVZ een schending inhoudt van de rechten van de 3 kinderen van verzoekers.

Door de beslissing dienen verzoekers en hun kinderen terug naar Armenië te gaan om een aanvraag humanitaire regularisatie in te dienen.

Dit is nefast voor de belangen van de kinderen:

Het jongste kind (M) is thans 2,5 jaar oud en is geboren in België en heeft geen enkele band met Armenië.

N en M volgen al 4,5 jaar school in België en spreken perfect Nederlands.

Als zij terug naar Armenië moeten dan verliezen zij een schooljaar.

De beslissing van de DVZ dateert van 24.09.2013, dit is nét bij het begin van het schooljaar!

M volgt momenteel het 5e middelbaar handel in het Sint-Jozefsinstituut.

N zit momenteel in het 4e jaar Handel-Talen in hetzelfde Sint-Jozefsinstituut.

De DVZ stelt dat art. 3 van het Verdrag van de rechten van het kind geen directe werking heeft.

Dit is onjuist.

In een eerdere schorsingszaak verantwoordde de Raad van State in zijn arrest nr.87.093 van 9 mei 2000 het overheidsoptreden met een expliciete verwijzing naar art. 3 van het Verdrag van de rechten van het kind.

Op deze manier gaf de Raad van State aan dat dit artikel ook directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.

3. Betreffende de gegrondheid van de regularisatieaanvraag - reden waarom verzoekers meer dan drie maanden (lang verblijf) in België wensen te blijven

Wat de gegrondheid betreft, verwijzen verzoekers naar hun oorspronkelijke aanvraag regularisatie.

Verzoekers verblijven sinds 2009 onafgebroken in België en zijn volledig geïntegreerd."

3.7. De Raad stelt vast dat de oudste dochter meerderjarig is zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op het VN Kinderrechtenverdrag. Verder wenst de Raad te benadrukken dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Ten overvloede blijkt overigens dat de gemachtigde wel degelijk de situatie van de kinderen in ogen-schouw heeft genomen, in het bijzonder hun scholing, maar zoals hierboven reeds werd vastgesteld

heeft geoordeeld dat deze scholing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verhindert dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst wordt ingediend.

Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

3.8. Verzoekers verwijzen tenslotte naar de gegrondheid van hun regularisatieaanvraag, met name dat zij sinds 2009 onafgebroken in België verblijven en volledig geïntegreerd zijn. Hiermee betwisten noch weerleggen verzoekers op enige concrete wijze de motieven die aan de grondslag liggen van de onontvankelijkheidsbeslissing. De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende elementen van integratie en werkbereidheid elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Te dezen stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben op het aangehaalde langdurig verblijf en de integratie van verzoekers. Dienaangaande wordt gesteld: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijven sedert 30 maart 2009 in België, hebben Nederlandse lessen en integratiecursussen gevolgd, zijn werkwilbig, hebben een vriendenkring en leggen diverse getuigenverklaringen voor) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekers laten met hun louter betoog na om in concreto aan te tonen dat het langdurig verblijf en de integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van langdurig verblijf en integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekers verder geen concrete middelen ontwikkelen tegen de bestreden bevelen, zodat deze gehandhaafd blijven.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES